

»Har du nogensinde rigtig tænkt over, hvilken fortvivlet Lod vor Tid — vor store, virksomme Tid! — har beredt Børnene i fattige Forhold, og hvor ubarmhjertig lidt der fra Samfundets Side hidtil er gjort for at skabe dem en menneskelig (eller blot naturlig) Tilværelse? Fra et tomt Rum, der kaldes et Hjem, og hvor de sjelden ser hverken Mor eller Far, drives de smaa Stakler til en Skole, der for de fleste staar som en Offenlig Straffeanstalt, og som i mange Tilfælde heller ikke er meget andet. Samfundet, hvortil de skulde lære at se hen med Tillid og Fortrøstning som deres usvigelige Forsorg og Beskytter, møder dem overalt i sin mindst tiltalende Skikkelse: som en ufordragelig Skolemester, et brutalt Politi, et nærgaaende Fattigforstanderskab, en Præst, der taler til dem om Død og Dom og Helvede. Hvor skal der under disse Omstændigheder kunne vækkes en Samfundsraad i dem, hvoraf engang i Tidernes Løb en virkelig, borgerlig Broderskabsfølelse kan udvikle sig? Paa en Befæstelse af det opløste Familjeliv nytter det vist næppe at tænke. Forældrehjemmet, der før var Samfundslivets Basis, er vistnok en Institution, der er dødsdømt af Udviklingen. Men hvad skal der da sættes i Stedet? — Dette Spørgsmaal optager mig i denne Tid, saa jeg holdes vaagen af det om Natten. For de Voksne har det Offenlige sørget. De har Kirke og Variete, Foredragssale og Ølknejper, Teater og